

§ 3.

Overfundhedskommissionen har, saasnart en af de i § 2, 1ste Stykke, ommeldte Sygdomme viser sig noget Sted indenfor Kommissionens Virksomheds-Område eller saa nær derved, at Fare for dens Udbredelse til samme efter Kommissionens Skøn er tilstede, samt naar en anden smittom Sygdom sættes under offentlig Behandling paa de anførte Steder, efter Sundhedskommissionens Indstilling at drage Omsorg for, at der, forsaavidt den offentlige Behandling af Sygdommen ikke kan overkommes af Stads- eller Distriktslægen, antages det fornødne Antal Læger til under Embedslægens Overtilsyn at overtage den offentlige Behandling paa det af Sundhedskommissionen nærmere fastsatte Område, hvorom Bekjendtgjørelse udfærdiges og paa hensigtsmæssigste Maade bringes til almindelig Kundskab.

Enhver Læge, hvem den offentlige Behandling paahviler, skal saa vidt muligt behandle ethvert Tilfælde af den paagældende Sygdom, i hvilket hans Hjælp begjæres, og derhos i de Tilfælde, hvor Behandlingen sker ved en anden Læge, føre Tilsyn med, at de af denne foreskrevne Foranstaltninger til Tilfældenes Isolation og den behørigte Desinfektion ere fyldestgjørende og udføres tilstrækkeligt, samt i fornødent Fald foranledige det fornødne iærksat.

Paa Landet indtræder den Læge, som er særligt antagen til at udføre den offentlige Behandling, i Distriktslægens Sted i Sundhedskommissionen for det Områdes Vedkommende, for hvilket han er antagen. Det Samme gjælder, naar ingen Distriktslæge har Bolig i en Kjøbstad eller Handelsplads, der ikke har nogen af Justitsministeriet stadfæstet Sundhedsvedtægt.

§ 4.

I de i Begyndelsen af § 2, første Stykke, nævnte Tilfælde skal Sundhedskommissionen derhos, om fornødent, tilveiebringe et eller efter Omstændighederne flere passende isolerede Lokaler, der forsynes med behørigt Udstyr. Kan Lokalet ikke tilveiebringes ved Benyttelse af offentlige Bygninger eller ved Opførelse af Barakker eller Lignende, kan Sundhedskommissionen kræve private Lokaler stillede til Disposition imod fuld Erstatning til alle Vedkommende og under størst mulig Hensynstagen til, at Beboerne saa lidt som muligt forstyrres i deres Erhverv. Sundhedskommissionen har derhos at drage Omsorg for, at den til de Syges Behandling fornødne Betjening af Sygepleiere havees paa rede Haand.

I de i § 2, andet Stykke, nævnte Tilfælde kan under særegne Forhold, navnlig naar de under offentlig Behandling tagne Sygdomme optræde paa en særdeles ondartet Maade og true med at udbrede sig over et større Distrikt, Overfundhedskommissionen efter Sundhedskommissionens Indstilling anordne, at Sundhedskommissionen skal søge tilveiebragt de i Begyndelsen af denne Paragraf nævnte isolerede Lokaler samt antage de fornødne Sygepleiere. Dog er Kommissionen i dette Tilfælde ikke bemyndiget til mod vedkommende Eiers eller Brugers Villie at kræve private Lokaler stillede til Raadighed.

§ 5.

Sundhedskommissionerne kunne til Dækning af Udgifterne til de af dem i Medfør af denne Lov truffne Foranstaltninger forlange Forstud af den kommunale Kasse, der efter § 22 forstudsvis har at afholde Udgifterne, mod senere at aflægge behørigt Regnskab.

§ 6.

Ved Epidemilæge forstaaes i denne Lov vedkommende Stads- eller Distriktslæge eller den anden Læge, der i Medfør af § 3, sidste Punktum, i Distriktslægens Sted er indtraadt i Sundhedskommissionen.